

HET LENTELIEF

Het Lentelief

Eddy Huyghe

2023

Beefcake Publishing

Het biedt troost te geloven dat eenmaal het hart is uitgeraasd
de ziel in het iele om ons heen danst als een transparante
laatste ademtocht die nimmer verdampt
Dat alle zielen die ooit waren
Aan elkander zijn verwant.

(uit het gedicht 'Hart en Ziel' van Philip Hoorne)

Liefde is slechts een woord, totdat je iemand ontmoet die het
betekenis geeft.

Boom, donderdag 10 maart 2022

Hoofdstuk 1

‘Wat een leven met jou aan mijn zij. Het is heerlijk...’

Zou het leven nu eindelijk terug zijn normale gang kunnen gaan? Paula begon er meer en meer in te geloven, ondanks de inval door Rusland in Oekraïne. Dat was voorlopig toch nog een eind van ons vandaan en ondertussen waren de covid-perikelen blijkbaar grotendeels voorbij. Karel was kort na de middag opgewekt en ontspannen naar zijn werk in het verzorgingstehuis vertrokken. Nog enkele maanden moest hij werken en dan kon hij met pensioen gaan. Hij was niet echt aan het aftellen, want hij deed zijn job als verpleger nog steeds graag, maar onlangs had hij haar eens lekker vastgepakt en toegefluiserd dat het vooruitzicht dat hij tijd zou hebben om met haar onbepikt te gaan fietsen, wandelen of op reis te gaan, hem ook wel aanstond. De laatste weken was de toestand in het verzorgingstehuis sterk verbeterd. De meeste bewoners waren niet meer bang om slachtoffer te worden van die gevaarlijke virusvariant, nu ze een extra derde vaccinatie hadden gekregen. Er kon terug meer ongestoord geleefd worden. Bij zijn vertrek daarnet had zij Karel naar gewoonte nog wel aangemaand om voorzichtig te zijn, maar die bezorgdheid had niet meer te maken met de vrees om besmet te geraken. Het was het toegenomen verkeer dat, net zoals voor corona, haar de grootste angst bezorgde. Ze was zo bang dat haar lieve schat iets zou overkomen. Ze mocht er niet aan denken dat ze Karel door een stom ongeluk zou verliezen. Terwijl ze het schuifraam openschoof, riep ze zichzelf tot de orde. Ze verplichtte zichzelf om het doemdenken achterwege te laten en op het terras van hun appartement te genieten van de voorjaarszon. Sinds ze vier jaar geleden verhuisd was van Terhagen naar dit appartement aan de Rupel in Boom, genoot ze van elk moment dat ze vanop het terras naar de voorbijvarende boten kon kijken. Het veer uit Klein-Willebroek meerde juist aan. Ze zag een tiental mensen van de boot stappen. Alsof het afgesproken was, deden ze allen hun mondkemper af en stopten het weg, de meesten met een glimlach op hun bevrijde gezicht. Ze waren duidelijk tevreden dat ze terug vrij konden ademen en de warmte van de zon konden voelen op hun volledige

gelaat. Ook zij voelde de warmte van de voorjaarszon op haar gezicht en terwijl ze ging zitten, sloot ze genietend haar ogen. Ze voelde zich echt gelukkig. Wat was haar leven de voorbije vier jaar toch op een formidabele manier positief geëvolueerd. Het was allemaal begonnen met Sara, haar fantastische dochter, die zich verzet had tegen de weerbarstige opvoeding van haar geloofsgekke vader, Marcel. Gelukkig had zij toen resoluut voor haar dochter gekozen en was ze op die manier verlost geraakt van Marcel, die nu in Santiago de Compostella zat, om daar pelgrims te begeleiden. Karel had die periode zowel haar als Sara de nodige steun gegeven en ze kreeg het nog altijd warm als ze dacht aan de manier hoe zij en Karel toen naar mekaar waren toegegroeid. En hoe Sara onmiddellijk Karel als haar nieuwe vader had aanvaard. Sara, die haar liefdesgeluk die periode gevonden had bij Pieter en die beiden, na de vervelend corona-periode, terug naar Leuven waren vertrokken. Sara om haar studies geneeskunde verder te zetten en Pieter om onder meer zijn masterscriptie in de rechten af te werken. Haar dochter zo gelukkig weten, was voor haar een van de belangrijkste redenen waarom zijzelf zich ook zo happy voelde.

Deze morgen had ze naar wekelijkse gewoonte, getelefoneerd met Tris, haar jongere zus, om op de hoogte te blijven van de familiale gebeurtenissen. Dankszij de tussenkomst van Sara drie jaar geleden, waren de banden die verbroken waren geweest met de familie sinds haar huwelijk met Marcel, terug hersteld. Vooral met haar vader was dat niet van een leien dakje gelopen, maar opnieuw dankzij het doorzettingsvermogen van Sara, was de relatie tussen haar en haar vader terug meer dan in orde. Ondanks corona was zij met Karel reeds een viertal maal op bezoek geweest in Brecht, waar het grootste deel van de familie woonde. Zij hoopte binnenkort haar vader zover te krijgen dat hij samen met zijn nieuwe vrouw, enkele dagen op vakantie naar Boom wilde komen. Haar moeder was meer dan tien jaar geleden verongelukt. Haar vader had na enkele droevige jaren het geluk teruggevonden bij Simonne, een pittige dame, die de apathische houding die hij had aangenomen, volledig had kunnen omgooien.

Na een tijdje voelde ze, dat ze moest vechten om niet in slaap te vallen. Ze was deze morgen vrij vroeg opgestaan, omdat ze een begrafenis had moeten leiden om half tien. Ze werkte nog sporadisch bij de begrafenisonderneming, waar haar ex-man vele jaren zijn brood had verdiend. Ze had het nu financieel niet meer nodig, maar als Armand of Sonja belden,

sprong zij graag bij als er een paar begrafenis samenvielen. Vorig jaar in het voorjaar was dat meermaals gebeurd met de vele coronadoden. Ze kreeg soms nog koude rillingen als ze terugdacht aan hoe triestig en hartverscheurend die periode was geweest. Er kon toen op geen deftige manier afscheid genomen worden, zelfs niet door de naaste familie van de overledenen. Ook de periode nadien, wanneer er maar vijftien personen op een begrafenis werden toegelaten, was het soms nog schrijnend geweest om te zien hoe er keuzes gemaakt moesten worden, om te bepalen wie al dan niet aanwezig mocht zijn. Gelukkig was ook op dat punt de situatie nu genormaliseerd en kon er opnieuw bij een overlijden op een meer menselijke manier gerouwd worden. Om terug wat meer wakker te worden, stond ze op en ging op zoek naar haar puzzelboek en haar zonnebril. De laatste tijd had ze plezier gevonden in het oplossen van sudoku's. Ze mochten tegenwoordig al vrij moeilijk zijn, zodat ze serieus moest nadenken om ze opgelost te krijgen. Ze had recent gelezen dat zo'n puzzel oefening mogelijke dementie zou uitstellen. Karel had beweerd dat het op haar leeftijd nog niet zo nodig was, maar ze vond zelf dat ze op haar eenenvijftigste toch maar best kon beginnen met zo'n hersengymnastiek. Als het niet hielp, kwaad zou het zeker ook niet kunnen. Bovendien gaf het haar telkens een zekere voldoening als ze zo'n moeilijke sudoku zonder fouten had ingevuld. Ze was terug op het terras gaan zitten en na een vijftiental minuten kon ze het laatste cijfer van de sudoku neerpennen. Nadat ze gecontroleerd had dat in alle rijen en alle kolommen de cijfers klopten, legde ze voldaan het puzzelboekje op de tafel naast haar. Ze sloot haar ogen en al snel kostte het haar moeite om te weerstaan aan een namiddagdutje. Plots hoorde ze binnen het 'ding' geluid van een berichtje dat was binnengekomen op haar iPhone. Ze twijfelde even of ze zou opstaan om het berichtje te lezen, maar haar nieuwsgierigheid won het uiteindelijk van haar loomheid. Terwijl ze haar zonnebril afnam, stapte ze naar binnen. Ze nam haar iPhone en zag dat het een onbekend nummer was. Maar ze schrok toen ze het begin van de eerste zin van het bericht las: *'Hallo met Louise, heb je deze voormiddag op de markt...'*. Ze was onmiddellijk klaarwakker. 'Louise', die naam! Ze beseftte nu pas, dat ze die naam en het bijhorend nummer nooit uit haar bestand had verwijderd. Maar nu had ze het bericht van 'Louise' onder een onbekend nummer ontvangen. Was dit de Louise die zij gekend had? Ze wilde er haar hoofd op dit moment niet over breken. Nu was de be-

langrijkste vraag: wat moest ze doen met dit bericht? Direct wissen? Maar wat als het belangrijk was. Ze moest proberen helder te denken en zeker niet in paniek een verkeerde handeling te verrichten. Hoelang was het geleden dat ze die naam nog op haar iPhone had zien verschijnen? Misschien wel acht of negen jaar. Waarom was nu na al die jaren dit berichtje verzonden? Mogelijk omdat er iets belangrijks was gebeurd. Als ze het wiste zonder het verder te lezen, zou ze het niet weten. Haar leven zou dan waarschijnlijk gewoon verder verlopen zoals het nu liep. Ze was nu gelukkig en dat zag ze liefst niet verstoord worden. Maar daarnaast was ze toch zeer benieuwd wat er nog meer in het bericht zou staan. Misschien was het toch wel belangrijk. Of werd er van haar minstens een antwoord verwacht. Ze kon het natuurlijk lezen en dan beslissen wat ze ermee zou doen. Stel maar eens dat er iets in stond dat ze niet kon negeren, wat moest ze dan doen? Wachten tot Karel terug thuiskwam en aan hem raad vragen, was natuurlijk ook geen oplossing. Die was niet op de hoogte van die berichtjes van vroeger en dat kon best zo blijven. Met haar iPhone in haar hand wandelde ze nadenkend rond de tafel. Wat een dilemma! Na nog een rondje zette ze zich neer en nam een besluit. Ze drukte op de toets om het bericht volledig te openen en las: *'Hallo met Louise, heb je deze voormiddag op de markt hand in hand zien lopen met een vreemde man. Heb je mij een en ander uit te leggen?! Wat met onze belofte? We moeten afspreken!'*

2005

- Paus Johannes Paulus II overlijdt en wordt opgevolgd door de Duitse kardinaal Jozef Ratzinger, die de naam Benedictus XVI kiest.
- Er vallen 52 doden en minimaal 700 gewonden bij terroristische aanslagen in London.
- De orkaan Katrina trekt verwoestend over de stad New Orleans.
- Angela Merkel wordt de eerste vrouwelijke bondskanselier van Duitsland.
- Het generatiepact wordt door de regering-Verhofstadt II voorgesteld in het Belgisch parlement.
- In het tennis wint Justin Henin Roland Garros en Kim Clijsters de US Open.
- In het voetbal is er het omkoopschandaal van enkele eerste klasseploegen en de Chinese zakenman Zheyun Yé.
- In het wielrennen heeft de Ronde van Frankrijk geen winnaar na het dopingschandaal van onder meer Lance Armstrong en wordt Tom Boonen wereldkampioen.
- Onder de naam Live 8 organiseren Bob Geldhof en U2-zanger Bono tien wereldwijde popconcerten om de armoede in Afrika onder de aandacht te brengen.
- Boudewijn de Groot brengt in Haarlem een zes uur durende hommage aan Lennaert Nijgh, door alle 76 liedjes die ze samen gemaakt hadden in chronologische volgorde te spelen.
- Tussen 2 en 29 december concerteert Clouseau met 'Clouseau in 't lang' 13 keer voor een vol Sportpaleis.

Kleine Amer, donderdag 03 maart 2005

Hoofdstuk 2

‘Als ik het niet meer weet, stap ik in m’n schoenen en verdwij...’

De Volkswagen Transporter draaide op het erf. Zowel Lennaert als zijn ouders kwamen buiten om de wagen te bewonderen. Alhoewel de auto bijna negen jaar oud was, zag hij er nog zeer mooi uit. Op de zijkant kon je nog ‘Schilderwerken De Pooter’ lezen, maar dat zou Lennaert binnenkort wel overschilderen. ‘Schilderwerken’ mocht misschien nog wel blijven staan, maar ‘De Pooter’ moest zeker vervangen worden door ‘Grootjans’. Hij moest het eens grondig bekijken of hij het op die manier netjes kon oplossen. Misschien was het nog beter om heel de zijkant opnieuw te spuiten en daarna zijn naam aan te brengen.

Rik, zijn vroegere baas, stapte uit en kwam lachend naar hun toe. Vader Herman en moeder Jacqueline kregen een warme handdruk. Lennaert werd als naar gewoonte getrakteerd op een high five.

‘Voilà Lennaert, een noodzakelijke stap in uw carrière als zelfstandige, een eigen wagen. Ik hoop dat je evenveel plezier zult beleven aan dit werkpaard, dan dat ik er heb kunnen van genieten. Deze wagen heeft mij nooit in de steek gelaten en je hebt zelf de voorbije maanden kunnen ondervinden dat het een zeer praktische auto is voor onze job.’

‘Ja, ik ben blij dat ik deze camionette verder kan gebruiken. Nogmaals bedankt dat je mij de kans hebt gegeven om hem tegen een redelijke prijs over te kopen. Ik hoop dat hij nog verschillende jaren kan voldoen.’

Herman was eens rond de wagen gelopen en knikte goedkeurend.

‘Langs buiten ziet hij er inderdaad nog mooi uit. Hopelijk valt het met de mechaniek ook nog mee.’

‘Ik ben een paar dagen geleden nog naar de autocontrole geweest en ik heb geen enkel gaatje gekregen. Alles was tiptop in orde. Deze nummerplaten eraf Lennaert en jouw nummerplaten erop en je kan er zo mee vertrekken.’

Lennaert haalde vlug een schroevendraaier en vijf minuten later waren de nummerplaten verwisseld.

‘Zo, ik neem mijn fiets nog even uit de wagen en dan rij ik naar huis. Bedankt dat je de som al overgeschreven hebt. Zo is alles netjes geregeld.’

‘Dat is niet meer dan normaal. Kom je eerst binnen nog iets drinken?’

‘Nee, dank je. Dat houden we tegoed voor een andere keer. Ik moet dringend verder gaan werken. Niet vergeten dat ik reeds een maand met een goede gast minder mijn opdrachten moet afwerken.’

Daarbij gaf hij lachend Lennaert een duwtje tegen zijn arm.

‘Veel succes makker en tot een volgende keer.’

Nadat de fiets uit de wagen was genomen, wuifde Lennaert zijn vroegere baas nog na. Hij was blij dat hij bij hem al die maanden de stiel had kunnen leren.

Net na nieuwjaar had hij in samenspraak met zijn ouders besloten om het als eenentwintigjarige toch te wagen als zelfstandige schilder-behanger. Na zijn middelbare studies aan het college in Puurs, wist hij totaal niet wat hij wilde studeren. Daarom had hij tot grote ontsteltenis van zijn ouders, thuis meegedeeld dat hij een sabbatjaar zou nemen. Hij was altijd een betere student geweest dan zijn twee oudere zussen, dus zijn vader en moeder waren vast overtuigd dat hij zou verder studeren om een universitair diploma te behalen. Hij was echter vastbesloten geweest om gedurende een jaar een trip door Europa te maken. Zo was hij na een week beland op de Place du Tertre in Montmartre, de Parijse wijk dicht bij de Sacré Coeur. Daar tussen de schilders en hun schilderijtjes had hij zich onmiddellijk thuisgevoeld. Hij was in contact gekomen met Rémi, een Parijzenaar die hem onderdak had gegeven en hem de knepen van het vak had geleerd om zelf landschappen en figuren te schilderen. Het bleek al vlug dat hij een echt natuurtalent was. Zelfs zijn eerste werkjes kreeg hij vrij vlot verkocht, zodat hij Rémi snel voldoende kon betalen voor de huisvesting en de bewezen diensten. Na zes maanden had hij afscheid genomen van zijn Franse vriend en was hij doorgereisd naar Italië en daarna naar Spanje, waar hij had geprofiteerd van de zachte winter en het heerlijke voorjaar. Om wat geld te verdienen had hij naast het tekenen van karikaturen op de marktjes, hier en daar ook wat algemene schilderwerken uitgevoerd. Dus toen hij na elf maanden terug thuis arriveerde, was het voor hem duidelijk dat hij zijn brood zou gaan verdienen met schilderen. Schilderijtjes maken als hobby en schilderen en behangen om brood op de plank te krijgen. Hij had zich ingeschreven om de details van het schilderen en behangen

onder de knie te krijgen en na een semester theorie, had hij stage kunnen lopen bij een schilder in de buurt, Rik De Pooter. Het klikte enorm goed met Rik en na de stage werd hij vast aangenomen. Rik vond het fantastisch dat hij Lennaert in alle gemoedsrust een opdracht kon doorgeven als er een speciale tekening met sprookjesfiguren of dieren in een kinderkamer moest geschilderd worden. En Lennaert begon daarvan steeds meer zijn specialiteit te maken. Twee maanden geleden had hij Rik gemeld dat hij erover dacht om zelfstandige schilder te worden. Dat hij zich vooral wou richten op die opdrachten, waar in kinderkamers tekeningen op de muur moesten geschilderd worden. Rik had het jammer gevonden en hem eerst met loonopslag proberen te houden, maar hij begreep wel dat Lennaert met zijn talent zich wilde specialiseren. Daarom was de afspraak gemaakt dat Lennaert bij Rik de maand januari nog zou uitdoen en dat hij vanaf februari als zelfstandige schilder-behanger zou starten.

Rik had in het najaar een nieuwe bestelwagen besteld en nadat die op het einde van februari was geleverd, had Lennaert de oude wagen van Rik kunnen overkopen. Met financiële steun van zijn ouders had hij ook zijn eerste materiaal en verf gekocht en drie weken geleden had hij zijn eerste opdracht binnengehaald bij de oudere zus van een vroegere schoolkameraad. Hij had daar schilderwerken mogen uitvoeren in de inkomhall, de keuken en de leefruimte op het gelijkvloers. Op de eerste verdieping had hij de twee slaapkamers mogen behangen. Maar het meeste plezier had hij de laatste twee dagen beleefd met het aanbrengen van een levensgrote sprookjestekening op een muur van de slaapkamer van het dochttertje. Morgen moest hij daar nog enkele details gaan afwerken.

Vandaag zou hij nu eerst het schildermateriaal uit de auto van zijn vader overladen in zijn bestelwagen. Omdat hijzelf nog geen auto bezat, had hij voorlopig die van zijn vader mogen gebruiken. Zijn vader had zijn stationwagen de voorbije veertien dagen verschillende keren moeten missen. Voor de grotere boodschappen had hij zich moeten behelpen met het kleinere autootje van zijn vrouw en dat was toch niet zo handig geweest. Alhoewel zijn vader in het begin niet erg opgezet was geweest met het plan van Lennaert om schilder-behanger te worden, had hij hem nu toch financieel en met het lenen van zijn wagen gesteund. Hij had vlug ingezien dat zijn zoon gelukkig was in zijn job en dat hij het nodige talent had om prachtig werk af te leveren.

Nadat Lennaert alles had overgeladen, ging hij op de kamer van Krista, zijn oudste zus, nog enkele extra boeken met stalen behangpapier halen. Krista was zes jaar geleden getrouwd met Ludo en was naar Terhagen verhuisd. Sindsdien was haar kamer niet meer in gebruik en hij had ze nu ingepalmd om zijn materiaal te stockeren. Na het middageten zou hij naar Krista rijden met de behangboeken, want zijn zus had hem gevraagd om bij haar te komen schilderen en behangen. Het voelde lekker aan dat hij zich op die manier gesteund voelde door zijn familie. Van Anja, zijn jongste zus, kon hij moeilijk de eerste jaren een opdracht verwachten, want zij was maar twee jaar geleden in een huurhuis gaan wonen. Hij had daar alles geschilderd en behangen, maar dat was toen nog als stagiair van Rik geweest.

Na een telefoontje om zeker te zijn dat zijn zus thuis was, was hij om half twee naar Terhagen vertrokken. Een twintigtal minuten later stond hij voor de deur van Krista en Ludo. Met enige trots toonde Lennaert aan zijn zus zijn Volkswagen Transporter met de extra mededeling dat er binnenkort ‘Schilderwerken Grootjans’ zou opstaan. Op zijn beurt had hij eerst binnen van de even trotse moeder zijn neefje Jeroen moeten gaan bewonderen. Die lag vredig te slapen in zijn wiegje. Verleid door de geur van de juist gebakken cake, had hij daarna nog samen met zijn zus een kopje koffie gedronken en een stukje cake gegeten. Vervolgens was het de hoogste tijd om de tien boeken met behangstalen uit de bestelwagen te halen. Nadat Lennaert zijn zus een beetje wegwijs had gemaakt in de verschillende soorten papier, besprak hij ook met haar de kleurkaarten voor de verfkeuze. Hij had ook nog een tekenboek bij waarin een twintigtal tekeningen stonden, die konden aangebracht worden op een muur van een kinderkamer. Op die tekeningen stonden figuren en dieren uit de sprookjeswereld afgebeeld.

‘Als je geïnteresseerd bent in een afbeelding op een muur in de kinderkamer, kan je kiezen uit een van deze tekeningen. Maar ik kan ook een meer persoonlijk ontwerp maken. Ik wil mij daar vooral in specialiseren. Je bespreekt en bekijkt het maar met Ludo. Zo’n tekening is natuurlijk duurder dan gewoon behangen of schilderen, want daar kruipt veel meer tijd in. Maar ik kan voor jullie natuurlijk wel een ‘familieprijsje’ maken.’

Krista bevestigde dat ze die mogelijkheid met Ludo zou bespreken. Daarna gingen ze nog vlug de verschillende plaatsen af die moesten geschilderd of behangen worden. Naargelang de keuze van het papier

en de verf zou Lennaert een prijs opmaken. Zij beloofde om met Ludo tegen het weekend al een paar keuzes te maken in verband met het behangpapier. De verfkleur voor de keuken zou ze morgenavond al proberen door te geven. Lennaert zou de verf en het papier dan bestellen of zelfs al gaan halen als het toevallig in voorraad was. Indien zij het wilde, zou hij maandag al kunnen starten met het verwijderen van het huidige papier of het schilderen van de keuken, indien de gekozen verf onmiddellijk beschikbaar was. Krista werd wel een beetje overvallen door dat voorstel, maar zou informeren bij Ludo wat hij ervan dacht. Indien de start maandag al gegeven zou worden, beloofde ze haar best te doen om dit weekend alles een beetje in gereedheid te brengen. Ze herinnerde er haar broer wel aan dat ze twee kleine kinderen had en dat dit de zaken er zeker niet gemakkelijker op zou maken, om veel meubelen te verplaatsen. Lennaert stelde haar echter gerust dat hij tijdens de werkzaamheden zou helpen bij de verhuis en het afdekken van de meubelen. Krista besepte dat ze hectische dagen tegemoet ging. Jeroen was ondertussen wakker geworden en liet horen dat hij honger had. Terwijl Lennaert hem probeerde te sussen, werkte Krista de fruitpap af. Even later zat Lennaert bewonderend te kijken hoe zijn jongste neefje zijn fruitpap helemaal opat. Daarna was het tijd voor Lennaert om terug naar de Kleine Amer te vertrekken. Krista installeerde Jeroen in de buggy. Ze was sinds een dag of drie voor de korte wandelingen overgeschakeld van de kinderwagen naar een buggy. Jeroen was alleszins gelukkig dat hij alles beter kon bekijken vanuit zijn nieuw vervoermiddel. Krista haastte zich naar de kleuterschool om Bram, haar oudste zoon, op te halen. Onderweg bedacht ze dat ze haar vriendin Paula mee kon inschakelen om een en ander te verhuizen. Misschien had Paula ook wel tijd om morgen mee behangpapier te komen kiezen. Vanavond moest ze er zeker aan denken om het haar te vragen.